

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 6. august 2017

Kirkedag: 8.s.e.Trin/A

Tekst: Jer 23,16-24; Rom 8,14-17; Matt 7,15-24

Salmer:

SK: 4 * 28 * 370 * 390 * 474 * 441

LL: 4 * 347 * 390 * 441

På Det gamle Testaments tid var det et problem. Det var det også på Det nye Testaments tid. Det var det i oldkirken, på Luthers tid, på Grundtvigs tid, og det er det minsandten også i vores tid. Det har altid været et problem, og vil nok også være det i al den tid, verden står. Et problem, at Guds ord forkyndes og præsenteres som værende ord fra Gud, ord om Gud, uden at være det. Det er et problem, at der er mennesker, der forkynder kristendom, uden at det er kristendom. Det er et problem, at der er mennesker, der siger, at sådan siger Gud, sådan er Bibelens mening, uden at der er hjemmel for det, for Gud siger ikke således, og det kræver gevaldige teologiske krumspring at få sådanne meninger til at være i overensstemmelse med Bibelen.

I vor tid er det seneste nye jo, at Bibel og kristendom og Gud godt kan kombineres med kommunikation med døde dyr. Og måske har vi dog fået en vis form for afvisning af dette fra den biskop, der har ansvaret for den pågældende præst. Men som en udløber af denne sag er mange mennesker kommet på banen med diverse ytringer om, at alternative religiøse stemninger og udtryksmåder og –midler, er nød til at blive en del af kristendommen, for ellers mister kristendommen terræn i befolkningen og mennesker vender kirken ryggen.

Det værste er i denne sammenhæng, at lægger vi Gud ord i munden, og således får Bibelen til at sige mere, end den siger,

så er det Gud, vi vender ryggen til. Så er Guds ord, som vi har det fra Gud, ikke længere nok for os.

Som nævnt i begyndelsen af prædikenen, så har det altid været et problem, at der har været røster i kirken, der har talt imod Bibelens ord om Gud. I perioder af historien har det været så voldsomt, at det også har medført sprængninger af det kirkelige fællesskab. På Grundtvigs tid var der store teologiske spændinger i kirken, og dele af kirken organiserede sig i store bevægelser, de grundtvigske, tidehverv, missionsbevægelserne Indre Mission og KFUM&K, for bare lige at nævne nogle af dem. På Luthers tid førte det til reformationen, som vi jo i år fejrer 500-året for. I oldkirkens tid førte det f.eks. til udformningen af Trosbekendelsen, for således af afgrænse læren i forhold til kættere.

Og når vi læser Bibelen, altså både GT og NT, så hører vi også dér om splittelser, når mennesker, profeter og prædikanter, talte mod Gud, og sådanne har jo til alle tider også har fået grupper af lægfolket med sig, altså også i Bibelens tid. Og nogle gange var det også splittelser af så store omfang, så kun en lille rest af Guds folk og blev tilbage. Så selv om historien har nogle perioder, hvor mange har vendt kirken og Gud ryggen, så har Gud altid bevaret sin kirke, hvor lille den så end har været. Og det tror jeg også, Gud vil gøre lige til verdens ende. Faktisk, så viser historien os, at det eneste, der har bestået igennem alle tider og alle udfordringer, det er den kirke, der har holdt sig til Guds ord, som Gud siger det. Alle andre tiltag, nok så populistiske og nok så religiøst vanvittige og teologisk uholdbare, de så end har været, er altid blæst bort med vinden efter en tid. Men, også derfor skal vi ikke bare slå os til tåls med det, for enhver storm efterlader jo skader, og således er der også sårede mennesker i kølvandet på vranglære og teologisk løgn og bibelforvanskning.

Derfor advarer Jesus jo også i dagens evangelium med falske profeter, mod falsk forkyndelse. Jesus advarer Jer også mod mig. Jesus advarer sine troende mod glubske ulve, der kommer i fåreklæder, således som profeten Jeremias advarer mod dem, der forblinder jer, forkynder syner ud af eget hjerte og ikke af Herrens mund.

Da Luther stod op mod paven og hele kirkesystemet og blev beordret til at tilbagetrække hans teologiske synspunkter, ellers ville han blive lyst i band, var hans svar, at hvis ikke han blev overbevist om det forkerte i sine tanker ud fra Bibelen, så kunne han ikke trække noget tilbage, for hans tanker var funderet i Bibelen, og han sagde ikke noget, som ikke stod at læse i den.

Det synspunkt bør til alle tider være kristne menneskers synspunkt og holdepunkt. Den forkyndelse, vi lægger ører til, skal stemme overens med, hvad vi kan læse i Bibelen, ellers er det ikke kristendom. Og det bør være vigtigere for os, hvad Bibelen siger, end hvad en præst siger, end hvad jeg siger. Derfor er det principielt også helt forkert, når vi præster krydder vores prædikener med diverse henvisninger til ikke bare Grundtvig og Luther, men også til diverse forfattere og nulevende personligheder. Det er muligt, at det er lykkedes nogle af os at sige nogle kloge ting gennem tiden; men det er ikke den rigtige vej at gå, at Bibelen er sand i sin tale om Gud, fordi sådan siger også den og den. Det må og skal gå den anden vej rundt, at han eller hun taler sandt om Gud, for således, som der tales, står der også i Bibelen.

Derfor ligger det også helt i forlængelse af dagens ord af Jesus, ikke blot at advare os, så vi er opmærksomme på, hvad vi lytter til, men også at besinde os på Herrens ord. Megen

vranglærdom er ikke sat i verden med store, spektakulære midler og resultater, sådan at vi ikke kan undgå at se, at det er helt ude i hampen. Der er rigtig megen vranglærdom, som sniger sig ind uden at gøre det store væsen af sig, og først, når der er gået rigtig lang tid, opdager vi, at der er måske noget galt her. Men så kan det være svært at stå op imod, for pludselig står vi op imod noget, som vi plejer at sige, gøre, tænke og tro, og det kan da ikke være så galt, når det nu har været gældende længe, og så mange tager det for gode varer. Men vranglærdom er vranglærdom. Gode frugter er gode, og dårlige er dårlige, og de bliver ikke gode, bare fordi man er mange, der spiser mange af dem.

Derfor skal kristenfolket også kende sin Bibel. Og ved kendskabet til Bibelen, kan vi også kende vores tro. Og derved er vejen banet til også at kende Gud og Jesus og Helligånden, således som de er i sin treenighed, og ikke som vi mener, at de er. Vi tror som kristne ikke på Bibelen; men vi tror på Gud Herren, som har åbenbaret og meddelt sig i de bibelske skrifter.

Og det er nødvendigt, for ifølge Jesu ord, så er der alvorlige perspektiver i dette. ”Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje.” er slutordene fra Jesus i dag. Vore ord og gerninger skal udspringe af og have grund i Bibelens ord. Det er Bibelens frugter, vi skal bære og kendes på. For det er kun de frugter, vi kan række hinanden til næring i tro, håb og kærlighed.

Jesus advarer os med forkyndelse, der ikke grundes på Bibelens ord, på hans forkyndelse. Derfor skal vi også kende hans forkyndelse og være fortrolig med dén, og kun tage de argumenter og den forkyndelse alvorlig, der ikke bare

udspringer af Jesu ord, men også vender tilbage til Jesu ord. Alt andet skal afvises.

Guds kirke står og falder ikke med, om vi lægger Gud ord af nutidig eller alternativ religiøs observans i munden. Guds kirke står og falder med, om vi er tro mod Guds ord, og dermed tro mod Gud og på Gud. For kun på det ord og kun hos Gud kan vi både dø og leve. Eller som Grundtvig siger det, og ikke fordi han siger det, men fordi han på en smuk måde siger dét, der står i Bibelen, og som vi skal synge til slut i gudstjenesten i dag, og må det altid være kristnes valgsprog: Alle mine kilder skal være hos dig.

Alle mine kilder skal være hos dig!
Af dig genfødes skal jord og himmel,

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen